

И кърви бликнали и топли
 Отглеждат родни небеса,
 През хаоса от скръбни вопли
 Безотзивно звучи гласа
 На тихо молящата нежност. —
 О, неотстъпна неизбежност. —
 Пред призрака на твоя лик.
 Немее мисъл и език.

Че Бог — и той сега не види
 И той отвърнал е лице,
 Едничко в тия дни по-свиди
 Сиротно майчино сърдце —
 И сълзи, сълзи безутешни:
 Деца умират днес безгрешни
 И, може би, в несметний брой —
 И ти си там — о сине мой!

II.

— — —
 Мжгла се вие, тих дждец ромони,
 Плачевно капят сетните листа:
 Самотни пак под мжтни небосклони
 В самотност ни завари есента!

А грачат врани тжжно и унило,
 Отлитат шумно жерави на юг.
 И чезнем пак в самотност и мжртваило
 Един за друг: далече друг от друг!

III.

П Р И С Б О Г О М

Слжницето на пжт ще да ме свари,
 А не мигнал минах цяла нощ,
 Сбират се за сбогом веч другари
 От детинството мен познати ош.

Свети изток в девствена позлата —
 Ето го на прага, е денжт;
 Стар колар разтворил е вратата,
 Де колата чакат ме за пжт —

И застискаха ржце ржцете . . .
 Но камшик коларжт извжртя,